

падатъ отъ силната борба съ горѣщината, съ пѣсакътъ и съ бурята. Изведнашъ са зачуватъ потайни шумотевици и глухи трѣскавици, повдигатъ са стѣлнове отъ прахъ и пѣсакъ, и бурята въ едно мигновение достига до най-крайните предѣли. Въ такава една буря погибватъ хиляди животни — пѣсакътъ погрѣбава сичко подъ себѣ си. Ето съ какви думи описва тоя вѣтаръ единъ инглизски пътешественикъ: „По сичката равница произлѣзе такова едно движение, каквото бива на морето въ времето на голѣмите бури. Волни отъ пѣсакъ са удряха една о друга и отъ тѣхъ са повдигаше нагоре гѣстакъ прахъ; громадни стѣлбове отъ пѣсакъ са повдигаха камъ юго-западъ и вѣртѣха са съ необичновенна скоростъ; слънцето са помрачи, т. е. покръ са съ пѣсачна пелена, и ние помислѣхме, че приближава второ пришедствие. Бѣше пладне. Пѣсакътъ са повдигаше нагоре-надолу, като воздухообразно тѣло. Главата ми са бѣше зашемедила отъ горѣщина и отъ тѣжкия въздухъ, — азъ гѣлтахъ само единъ прахъ.“ Другъ единъ пътешественикъ говори така: „Подъ тая вихрушка цѣлъ единъ керванъ остави костите си. Хората викаха и молѣха са богу, камилите пѣшкаха и вдигаха главите си нагоре. . . Часъ-по-часъ са повдигаше нагоре нѣция шарена дрѣха или нѣция зелена чалма — и пакъ пѣсакъ. . . Пѣсачните волни сѣ по-страшни и отъ морските.“ „Скоро пѣсакътъ натрупа голѣми купове; тамъ, дѣто по-напредъ бѣше гладка равница, възвиси са голѣмо възвишение; а това възвишение бѣше пространенъ гробъ на погиналиятъ керванъ. Самумътъ въ различни мѣста са нарича различно: по прибрѣжните крайове на Средиземно-море